

Constinutul

Piatra-N., 24 Oct. 1930

ANUL III No. 77

APARE SAPTAMANAL

SUB DIRECTIUNEA D-LOR

D. L. Stănescu și C. M. Turcu

Abonament 120 lei la sală
anual 130 " " oraș
200 " " instituții

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIA
Strada Apele Minerale No. 8

Bucurestenismul

E boala orașelor noastre de provincie. Marele poet belgian Verhaeren, numia tătăcure o-rașele care sorb vîlaga satelor, secătîindu-le. La noi fenomenul nu angajează numai satele: Orașele la rîndul lor plătesc tributul paianjenului bucureștean.

Sunt fascinate, aproape, de mirajul Capitalei. Un spirit de imitație servilă, paralizăază orice acțiune locală, orice gând de înnoire. Nimic nu se face, oriunde, fără a consulta Bedekerul Capitalei, fără a te întreba dacă nasul Bucureștenului suportă parfumul cel-răspîndești în casă.

Și e surprinzător talentul cu care imităm, cum e firesc, mai mult în cele rele decât în cele bune.

Iată de pildă orașul nostru. Alegeri: de undeva răsare acelaș mardeiaș oborean, căruia doar salvării tradiționali îi lipsesc. Publicul nostru ascultă și el, de canoane importate: în zile de sărbătoare întoarce disprețuitor spatele minunilor și aerului ozonizat de pe culmile din jur și soarbe eric praful mameiului din centrul orașului. Din foi speciale (minus gramatica) sorbim nesățioși aventura de dragoste a d-lui X sau șantajul d-lui I.

Gropile (căci avem și noi gropile noastre) de pe trotuare și din mijlocul străzii, nu le astupăm cu grija, poate, de a nu întreci metropola: la marginea orașului gunoarele Căjeșului produc... arome ce rivalizează cu a bălărilor Dâmbovițene. Enumerarea poate urma coloane întregi și tablourile pot alcătui un album.

Peste tot e la fel. Fiecare oraș din nefericire e un București în miniatură. Trebuie să ne pătrundem, însă, odată de adevărul că de Capitala energiilor colectoare, de capitala tuturor bunătaților, de capitala care ne soarbe tot fără să ne întoarcă nimic bun, am început să ne săturăm ca de o tovarășie nedreaptă.

Căci de se ridică o energie aci (și astăzi e durerea) curând își prinde toiagul de drum și ea personajul acela din „Calea Victoriei” lui Cezar Petrescu, descinde în București, pentru a se înălța vertiginos sau a naufragia fără putință de scăpare.

Capitala unei țări nu poate fi o monopolizatoare exclusivă a spiritualității unui popor: centru administrativ și economic; ea trebuie să rămână numai o uzină de selecție culturală.

Ni s'a demonstrat doar, până la evidență, că centralizarea vieții noastre naționale ne-ar fi nefastă.

Dorim, desigur, ca și pe plaiurile noastre civilizația și cultura Apusului să-și aibe emula; ne place mai mult însă, în fața această a începutului, robustetea și sinceritatea grosolăniei noastre, decât ipocrizia și fașitatea imitației.

Și asta ne dă curajul acțiunii. Prof. Victor Andrei

PRO DOMO

Fac apel — decînd scriu eu — pentru a treia oară la acest titlu. Nu din snobism — cum fac unii, cari își împetritează, vorbirea de toate zilele, cu fel de fel de expresii străine, ca să facă... impresie. Ci numai în lipsă de o altă expresie, mai plastică și mai sintetică totodată.

Pro domo, adică pentru casa noastră; pentru noi înșine; pentru sufletul nostru! Asta vreau să zic.

Să ne lămurim. Ultimele noastre articole, au avut darul să stîrniască, în diverse cercuri, discuții violente și interminabile. Așa de violente și de interminabile, cum nici nu ne-am așteptat. Mărturisesc, dela început, faptul mă bucură. Asta înseamnă că suntem citiți și discutați; pro și contra — inevitabil. Și noi asta vrem. Să fim citiți și judecați. Judecați, însă, obiectiv. Pentru că, noi, obiectiv scriem.

Am spus-o încă dela apariția acestui ziar — care indiscutabil, a însemnat ceva în evoluția presei locale — că nu vom sluji pe nici un partid politic. Ci numai oamenii, indiferent de partide. Oamenii, însă, destoinici, creiatori și cinstiți; iar nu troglodifiți, vîna-

torii de situații și leșturile tuturor partidelor.

Și eu cred că nu ne-am dezis.

Am atacat partidul Liberal în punctul lui vulnerabil: Comitetul executiv; și am produs purificarea. Am atacat pe Național-Tărăniști — pe Naționali mai bine zis — și am lădat și relevat energiile constructive din aceeaș organizație. Am atacat pe Georgiști și-i vom ataca, atîta vreme cît se vor sprijini pe o temă demagogică: țărănul e un hoț și un cămătar ordinar lângă Vintilă Brătianu, dar se face basma curată de îndată ce trece lângă George Brătianu. Și așa mai departe.

Cine îndrăznește să spună altfel, minte. Și noi îi dovedim lucrul acesta, cu colecția ziarului nostru.

Dar mai e ceva. Ni se tăgăduiește dreptul de a scrie — tot ceea ce simțim și judecăm noi — sub cuvînt că suntem prea tineri. Și încă pentru ceva: că o chestiune de delicateță ne-ar impune o altă atitudine decît aceea pe care am adoptat-o. Prea tineri? Nu știu dacă despre cineva care a trecut de 25 ani, se poate spune că

este prea tînăr.

Chestiune de delicateță? Poate. Dar acestei chestiuni, noi îi opunem o chestiune de conștiință.

Și conștiința noastră — formată pe băncile școlii, sub influența culturii și sub influența profesorilor, cărora le vom fi întotdeauna recunoscători pentru sfaturile lor, de atunci — ne dictează să spunem lucrurilor pe nume.

Știm prea bine că riscăm. Dar așa am învățat noi. Să ne facem datoria către Tară prin slujba pe care o îndeplinim și să ne facem datoria către Societate, ca simpli cetățeni clar-văzători ai lucrurilor.

Vedeți, sunt două situații cari nu se exclud: ci, care, dimpotrivă, converg spre acelaș tel.

Asta înținem noi să se înțeleagă — să se știe. Și încă un lucru: în diferitele funcții pe care le îndeplinim, suntem vremelnici, fără gând de permanențizare; în ziaristică, însă, suntem deabia la început; și cu gânduri serioase.

Și, acum, fie ce-o fi.

Constantin Turcu

TRAFICANȚII

de Ing. M. P. Florescu

O pagină rușinoasă a mandatorilor națiunii care are repercursiuni adânci și în jud. Neamț.

Trăim vremuri amoroale, cînd pentru orice intervenție s'a cere onorarii, denumite și șperțuri pentru a se defrauda, în schimb, avuțul Statului.

Județul Neamț a fost unul din cele mai bătute de aceasta răciță, și aproape nu a existat partid politic, a căror mandatar, dela război încoace, să nu se fi înfruptat cu câte ceva, așa că excepțiile sunt rari, cînd mandatorii noștri sunt dezinteresati.

Ce vremuri frumoase erau odinioară cînd mandatar de la Colonelului Roznovanu, C. V. Andrieș, M. Adamescu, Ioan (bătrînul) Ioan Negrea, Gr. Isăcescu, etc. deserveau interesele județului fără șperțuri, ci o considera ca o onoare, ca o datorie de a servi pe cineva.

S'au dus acele vremuri de moralitate și cinste de biserică. Azi totul se face numai pentru interese și în special, de cînd politicianii au intrat și în păduri, șperțurile sunt la ordinea zilei.

Aceste obiceiuri orientale, rămase ca reminiscențe de la turci, care nu făceau nimic fără tradiționalul bacșiș, azi pare a fi cuprins toată organizația noastră de stat, din cari cauză simt că țara să prăbușește.

Din cînd în cînd intervine și justiția pentru asanarea unor asemenea obiceiuri urâte, și un caz recent e cu „Traficanții dela Buhuși”. Scuzăți... n'aveți nimic de plată. Mai avem noi și alți pensionari cărora le trimitem gazeta pe doi boji.

Am remarcat mai zilele trecute că pensionarii — adevărați (cei care au împlinit limita de vîrstă și serviciu) o fac pe Don Juanii, conducînd în broșete...

... discrete, tinere, mai mult ori mai puțin jete. Ce să facă omul cînd vede că scapă... trenul! Se mulțumește și măcar cu o dactilografă, care a tras, în viața ei, multe foi la mașină

Se vor face anchete și se vor pedepsi vinovații.

Fără a anticipa asupra rezultatului, final, dar ca județean, mă doare, cînd mă gîndesc

(continuare în pag. II-a)

BILANȚ SAPTĂMÂNAL

Consiliul județean se trudește de vre o două săptămîni, cu facerea bugetului pe 1931. Durerile „facerii” sunt cam mari, pentru că lefurile și diurnele diferiților lofofeți au crescut anormal, într'un an de zile.

Se zice că bugetul anului care se sfîrșește (cu toate diurnele de deplasare și fondurile pentru benzină), este un ovarlon față de „fătul” anului care vine. Se poate înălța, însă, din cauza moștelor prea multe care s'au strîns în jurul, să însă biete, ciopărjit rău de tot.

Cică unii d-ni consilieri au declarat că renunță (auzi minune!) la diurnele lor de 3-4000 lei pe lună numai și nu mai ca să facă stîncă alor d-ni consilieri (sau așa ceva) cărora

le-au crescut lefșii enorm, cu ocazia reducerii funcționarilor... Dîncă e vorba de reduceri, înțelegem să se înceapă cu cei mari, dela care este ce se reduce, rezolvîndu-se o economie simțitoare.

În chestie de simțire, mărlurisim, orășenii noștri sunt cu oasul în vînt, cînd e vorba de pielea lor. Simt imediat. S'au... se simt... cu mușca pe căciulă, ori numai vizași, direct sau indirect.

Și, drept orice argumente,

Citiți în pag. II a

Groznicul incendiu din localitate

JUNIMEA

VIII de GEORGE JUVARA

Am văzut împrejurările în care s'a format „Junimea” precum și ideile ce caracterizau direcția nouă¹⁾; ne rămîne să vedem importanța ei.

Întrunirile „Junimii” avură loc în fiecare săptămînă la Iași, la Maiorescu sau Pogor (uneori și la P. Missir, iar mai tîrziu la București, la Maiorescu, în str. Mercur No. 1. Discuțiile — indiferent dacă erau literare, istorice sau filosofice — se făceau pe un ton vesel, majoritatea „junimiștilor” fiind — precum spune Maiorescu²⁾ — „accesibili la ceea ce s'ar putea numi esprit de bohème”. Chiar regula junimistă (probabil formulată de Pogor) era: „anecdota primează”. În general însă aceste discuții ajungeau „la o înțelegere asupra principiilor, după care să se judece merita literară sau cea istorică și de-

prindeau pe toți la un fel de privire mai sistematică a chestiilor desbătute”³⁾.

În aceste discuții rolul de îndrumător a lui Maiorescu apare în toată vigoarea sa. Această activitate de a îndruma pe ceilalți, de a anima energiile și de a selecționa valorile este una din cele mai prodigioase ale sale⁴⁾.

„Les grands hommes du siècle passé — zicea Voltaire în sec. XVIII⁵⁾ — ont enseigné à penser et à parler; ils ont dit ce qu'on ne savait pas”. Această lucruri îl putem spune și noi în prezent.

Care a fost însemnătatea „Junimii”? Cu o frază semnificativă d-l S. Mehedinți zice: „din Haos ne-am îndreptat spre Cosmos”⁶⁾. Să precizăm aceasta.

1) Junimea a adus în rîndurile scriitorilor români o mai

mare înțelegere a ceea ce este artă și în consecință deosebirea radicală a ei de ceea ce nu este artă.

2) Aceasta nu s'a putut face fără un spirit critic în cercul „junimist”. — spirit ce se remarcă la toți scriitorii mai însemnați a acelei epoci: Alexandri, Eminescu, Caragiale, d-l I. Negruzzi, ș. a. —

3) În legătură cu spiritul critic ce domină această epocă, trebuie semnalată și autocritica pe care o cere Maiorescu oricărui bun scriitor⁷⁾.

4) „Junimea” este sub influența vădită a culturii germane, ai cărei mari reprezentanți, la noi sunt Eminescu în poezie, iar Maiorescu în critică. Mai trebuie notați: în literatură d-l I. Negruzzi, iar în politică P. P. Carp și Teodor Rosetti.

5) La „Junimea”, Maiorescu stabilește ortografia română, care mai tîrziu fu adoptată și de Academia Română. Îndepăr-tînd toate sistemele periculoase de atunci, Maiorescu, bazat pe

simpla „metodă logică” stabilește „Scrierea limbii Române”, în 1866, — scriere identică cu cea de azi⁸⁾.

6) Maiorescu crede că din activitatea lor bela „Junimea”, „junimiștii” au rămas în viața publică cu o „mai mare accesibilitate pentru orice ideie de interes general”⁹⁾ ceea ce explică activitatea lor politică.

7) Prin modul ei de organizație, prin activitatea ei și prin elementele ce le-a avut, „Junimea” rămîne o pagină unică în istoria literaturii noastre¹⁰⁾ d-l I. Negruzzi întrebîndu-se în ultimul capitol al „Amintirilor”, dacă „Junimea” a avut vreun merit, sau nu, își răspunde astfel:

„Acela care, ca mine, a fost însuși actor, cu greu poate judeca valoarea piesei în care a jucat un rol de căpetenie. Viitorul singur se va rosti cu nepărtinire, cînd noi nu vom mai fi. Totuși credința mea este că „Junimea” va păstra o pagină în istoria literaturii Române, căci

(continuare în pag. II-a)

■ Autorul furtului de 5 milioane, Alex. Popovici, a fost condamnat la 2 ani închisare și 2.800.000 despăgubiri. Ion V. Tica a fost achitat

Sărbătorirea d-lui profesor

Ion Ciuca

Miercuri, 15 Octombrie, corpul didactic secundar, din localitate, a sărbătorit, printr-un banquet, retragerea la pensie a d-lui profesor I. Ciuca.

Solemnitatea sărbătoririi — căci solamnită a fost — a înglobat, armonic, întreg corpul didactic, într-un singur suflet — sufletul frumos și generos, lipsit de desertăciunile zilei, de vanitatea și de meschinăria vieții. Sufletul, care ar trebui să fie de totdeauna al corpului didactic, a reușit să se închege Miercuri seara, în fața despărțirii de un cinstit tovarăș de muncă. Poate că și autoritatea celui sărbătorit a contribuit la această minune. Sau poate că sufletul disciplinei, pe care a prefăcut-o el în viață — arăta — a reușit să imprime momentului, caracterul de solemnitate a învâluirii cu un nimb de armonie peste viața aceasta, a noastră, cu trup de aur și solzi de glod.

Seria cuvântărilor o începe d-l Gr. Capșa — directorul liceului. D-sa trece în revistă activitatea îndelungată și rodnică a lui „Cuconu lăncu” — cel mai punctual și cel mai nelipsit dela datorie, profesor din câți a avut liceul.

În continuare d-l Pascu face cam același lucru, evocând amintiri din viața de elev.

D-l P. Criveț spune că nu are de gând să răsfoiască dosarul vieții profesorului Ciuca, să-i facă bilanțul — căci nu e cazul, ci îl va judeca prin prizma realizărilor estetice. Meritele profesorului, sunt în silința lui, zi de zi, de a intensifica tot alte vieți.

D-l V. Ghișescu, deasemenea, evocă amintiri. Către sfârșit arată robustețea sărbătoritului, cu părere de rău că roșul din obraji lui nu mai e semnul tinereții de odinioară, ci e numai o poezie a toamnei.

Vorbește, apoi, d-l P. Popovici, evocând peisagiul.

D-l Gh. Mihailescu delineste cetățeanul. Un bun cetățean este acela — spune un scriitor englez — care se însoară, are cel puțin un copil și își face o casă. Prof. Ciuca îndeplinește, din plin condițiile adevăratului cetățean.

Mai vorbesc, apoi, d-nii Borș (cu o volubilitate necunoscută până atunci), Stoenescu, Dragan. D-l Dragan amintește că alături

de sărbătoritul de „astă seară” mai este unul cărui i se cuvine toată atenția: Pr. M. Gr. Rogescu, pensionat acum 2-3 ani.

Tuturor le răspunde d-l Ion Ciuca.

2000 ani dela nașterea poetului Virgiliu

În ziua de 15 Octombrie s-a împlinit 2000 ani dela nașterea poetului Virgiliu. Toate neamurile latine au sărbătorit prin conferințe publice, amintirea marelui scriitor — cântărețul cel mai profund al brazdelor.

Onomastica M. S. Regelui

Carol al II-lea

Joi 16 Octombrie, s-a sărbătorit, prin tedeum, ziua nașterii M. Sale Regelui Carol al II-lea. Dacă polițienii țării noastre reușiseră s-o ștergă din toate calendarele pământului, nu au putut-o șterge din sufletul acestei țări.

Clopoțele au sunat a sărbătoare și rugă de heruvimi s-au ridicat, spre cer, în sănătatea Regelui — speranța cea mare a neamului.

Centenarul nașterii

D-rului Carol Davila

În ziua de 17 Octombrie s-a sărbătorit la București o sută de ani dela nașterea d-rului Carol Davila.

Luând cuvântul M. Sa Regele, a arătat opera marelui Român, întemeietorul serviciului Sanitar civil și militar în timpul războiului dela 1877, descoperitorul picăturilor de Davila — medicament universal de mai bine de o jumătate de veac, profetul care, prezentându-se Regelui Carol al II-lea Turnu Severin în 1866, i-a arătat harta țării cu Ardealul, spunând: iată adevărata țară a Mariei Tale.

Zece ani dela deschiderea

universității din Cluj

Duminecă 19 Oct au început serbările pentru aniversarea a 10 ani de activitate cultural-național-științifică a Univ. din Cluj.

M. Sa Regele a rostit un cuvânt care va face epocă. Regretăm că lipsa de spațiu ne împiedică a-l reproduce.

Traficanții

(continuare din pag. 1-a)

că și frumoasele păduri ce au fost alipite jud. Neamț adică acele dela Borsec, au ajuns a fi precupețite de străini cu concursul politicianilor noștri, în loc să încurajăm neamul românesc pentru care a sângesat atâția feciori din Reg. 15 și 55 Infanterie, atunci când am strâpsun frontiera la Prisecani și ne-am avântat în luptele de pe valea

Mureșului, dominând munții Calimanului, Peatra Roșie și Dornele Pentru neamul românesc, nimic, dar pentru străini totul; aceasta se pare că e lozincă mandatorilor nației.

Trist! Fie ca aceste rânduri să fie auzite de acei ce trebuie să audă și din jud. Neamț.

Ing. M. P. Florescu

Fost Deputat

Cinema liceu: Scheherezada cu I. Petrovici, Marcela Albani, N. Colin, etc..

JUNIMEA

(continuare din pag. 1-a)

prea am avut noi înșine plăcere de lucrările noastre, pentru a nu fi adus mulțumire și folos și publicului celui mare. Vor veni mai târziu alte societăți mai învățate, poate mai active și mai neobosite, însă nu va fi niciuna care să fi făcut lucrări într-o formă atât de veselă, de plăcută și de neobicinuită. „Les peules — a zis Voltaire” — sunt ce qu'est chaque homme en particulier. Această părere, susținută și la noi de d-l S. Mehedinți („evoluția culturii unui popor este ireversibilă”), dă o și mai mare importanță „Junimii” și mai ales lui T. Maiorescu, care adevărat astfel celebra frază a lui La Fontaine: „cest le propre des

grands coeurs de découvrir le principal besoin des temps ou ils vivent et de s'y consacrer.

Într-adevăr, Maiorescu a văzut răul, a descoperit cauzele lui și combătând periculoasele cazuri de „patologie literară” i-a dat culturii românești puțința de ași relua avântul ei — întrerupt în timpul acestor aberațiuni ale lui Cipariu, Pumnul, Barnuțiu și Heliade — și de a se înălța pe culmile atinse de un Eminescu, de un Caragiale, de un Creangă.

Înaintea diverselor sale activități de mai târziu, de profesor și rector al Universităților din Iași și București, de pedagog și academician, de orator și om de stat, — activități în care întotdeauna și-a urmărit propria-i deviză: „interesarea

Sămblă 4 Octombrie ora 10 dimineața s-a ținut, din inițiativa D-lui General Doctor Vicol, la Biserica Sf. Voevozi de la Valea Vișii din localitate, serviciul de pomenire a omenilor regizatorului Nicolae Vicol, fost 25 ani directorul și profesorul școlii primare No. 1 din localitate și adormit întru Domnul la 1881. Au asistat pe lângă unii din foștii lui elevi înălțați de vreme și micii școlari din cl. IV a acestei școli, sub conducerea d-lor instructori Ionescu și Radu.

Serviciul religios a depășit cadrul obișnuit al oricărei desăvârșiri, prin cuvântările duioase care s-au rostit în amintirea răposatului și a rudelor lui apropiate.

Păr. Protoiereu Gh. Popovici scoate în relief calitățile distincte ale preotului econom David Vicol, predecesorul său la biserica Sf. Ioan și însușirile lui de vrednic dascăl, dragostea care i-o arăta prin recomandarea lui către înalta Chiriarchie pentru tânărul său urmaș în preoție, de atunci și sfaturile părințești primite de la el.

D-l Ionescu, directorul școlii primare No. 1 arăta rolul principal îndeplinit de el în viața publică a orașului județului și a Moldovei, pe lângă devotamentul pus în serviciul școlii și în educația elevilor. Primar, revizor școlar și inspector al învățământului primar pe 7 județe a dovedit multă destoinicie și capabilitate în mărirea treburilor obștești.

D-l D. Hagea, în numele foștilor lui elevi, prin r-o cuvântare emoționantă subliniază credința lui drept mărțire și după testamentul său duios și după faptele sale creștinești. Accentuiază dragostea lui de elevi și răvna depusă în educația lor. „Nu vor fi având dascălii din vechime cunoștința metodelor pedagogice de astăzi, dar pentru elevii lor arătau cel mai mare interes și cea mai curată dragoste părințească”. Amintește cum între cei 5 premianți din cl. IV din anul 1873 figura și D-nia Sa și D-l general Vicol, fiul răposatului și alți oameni de seamă. Vorbește și despre colegii lui de profesorat, frațele

său preotul David Vicol și un diacon pe lângă un alt institutor. Pomeneste și despre învățatul profesor universitar V. A. Ureche, cumnatul său, care a dus în biserica Sf. Ioan placa de marmură comemorativă a eroilor din Piatra-N. morți în războiul pentru independența dela 1877.

După 57 de ani de la stângerea din viață a acestui valoros fauritor de suflete, o asemenea comemorare evocând trecutul glorios de altă dată umple sufletul de duioșie și înțărăște convingerea că oamenii mari prin faptele lor obștești nu mor nici odată și că amintirea lor oștește voințele ofilite de astăzi de bruma greutăților excesiv de apărătoare ale vremurilor prin care trecem. Pomenirea și comemorarea lor este o datorie și creștinească și națională, servind de imbold și răvnă la muncă, fiecare în direcția ocupațiilor lor.

Fie-le scump și sfântă amintirea, țărâna ușoară și viața în corturile dreptilor, după rugăciunile bisericii.

Preot Gh. Verșescu

Groznicul incendiu

din str. Petru-Rares

Astăzi noapte pe la ora 1 s-a declarat un incendiu la imobilul în care locuia d-lui Rubin Irim proprietatea d-lui Vas Goreas (din com. Ștefan cel Mare) din str. Petru-Rares aproape de aresul preventiv. Sergenții din posturile din apropiere observând fumul și flăcările care erau în jurul coșului de la bucătărie au dat imediat alarma. Cei din casă nu știau nimic despre foc și dormeau în liniște; ei au fost treziți de către sergenți.

Cum focul s-a propagat foarte repede, în puțin timp tot acoperișul era în flăcări.

La ora 1 și jumătate au sosit și pompierii și după 3 ore de muncă au izbutit să stingă incendiul mai înainte ca să fi putut distruge casa în întregime. Pagubele se urcă la suma de circa 100000 lei întrucât n'a ars decât acoperișul în întregime și o bucătărie de vară. Casa era asigurată pentru suma de 400000 lei la Asigurarea Românească.

D-nii comisarii Dandescu și Mina au fost de la început la locul incendiului unde cu d-l sub-comisar Rusu și a. au luat măsurile necesare pentru ajutorare și peza lucrurilor lui Irim cari erau scoase în stradă.

Pompierii au lucrat energic sub comanda d-lui locot. Tofan izolând și moara din aceeași curte cu Irim împiedicând astfel întinderea incendiului.

Cauza incendiului este, ca de obicei, neglijența. Un cos care era necurățat a luat foc, a ars înăbușit și când a prins putere a incendiat întreg acoperișul.

Cercetările urmează. R.p.

Rezultatul match-ului de fotbal dintre Liceu și Comert: 4:0.

Cei 5000

Dacă ar fi 10 s'ar crede că e vorba de 10000 de argonauți. Dar așa sunt numai 5000. Și, atunci, nu poate fi vorba decât de cei 5000 georgiști.

L-am văzut pe d-l dr. Iernici — care e un om onest — profund jenant de publicarea telegrammei către M. S. Regele.

L-am înțeles și l-am compătimit.

Să te consideri partidul „mână dreaptă a Regelui” și să-ți mînți Șăpănu în așa hal, a ta e foarte grav.

Înțeleg jena d-lui doctor Iernici, care, ca și noi, sunt siguri că are noțiunea numărului și nu a socotii, cu prea mult peste 200 oameni, adunarea dela 12 Octombrie.

„Tineretul” (ah!) din jurul d-sale îi va mai face încă multe surprize.

Groznicul accident

de automobil

În noaptea de 18 Oct., comerciantul V. Coman a fost victimă unui nenorocit accident de automobil, care i-a cauzat o moarte teribilă. A fost strivit sub un butoi cu 1500 kgr. vin în urma unui viraj greșit al șoferului. În mormântarea a avut loc în ziua de 21 Oct în asistența unui considerabil număr de cetățeni, cari au ținut să răsplătească cinstea unui negustor eminent și onorabil.

CISMARIA DE LUX IOAN MOROȘANU

Anunț onorată clientă că s'a mutat în strada Lascar Catargiu No. 15, casele David David vis-a-vis de D-l Dr. Lazarovici și s'a asortat cu cele mai noi și moderne forme și materiale, culturile cele mai bune și superioare așând în permanență un asortiment de încălziminte gata, confecționată în atelier, se pune în vânzare cu prețuri convenabile.

Bursele studenților

Mai mulți studenți ni s'au plâns că iarăși s'a introdus la prefectură sistemul nefast al distribuirii bursei pe sprinț.

Dăm știrea sub toată rezerva căci parcă nu ne vine a crede că democrații dela conducerea județului au adoptat sistemul oligarhiei de odinioară.

D-l D. L. Stăhiescu — codirectorul acestui ziar — nu mai colaborează efectiv, dela 15 Septembrie a. c. fiind domiciliat în Bacău, unde este profesor.

Plătiți abonamentul